

Đán - bá

DEPOT LEGAL
INDOCHINE
N° 18091

MỖI SỐ 0\$10

Thư từ và ngân phiếu
xin gửi về:

La Directrice du
TUAN-BÁO ĐÁN BÀ
76, VIẾC - HÀ NỘI

BÁ THÁNG . . . 1\$30

SÁU THÁNG . . . 2\$00

MỘT NĂM . . . 5\$00

CHÍNH-PHỦ GẤP ĐỔI

TUẦN - BÁO XUẤT - BẢN NGÀY THỨ SÁU - NĂM THỨ 3 - SỐ 113 - 18 JUILLET 1941

TUẦN LỄ ĐẾ-QUỐC PHÁP

15-21 JUILLET 1941

1
Riêng về việc mở ngót một vạn trường hương-học ở Bắc kỳ, chúng tôi rất tán-thành ý kiến quan nguyên Thống sứ Emilien Granjean.

Đến Septembre tới đây toàn quân giệp giặc dốt sẽ nổi giậy ở khắp giải đất hình quạt mở.

Từ 1er Juillet, huấn-lệnh của quan nguyên Thống-sứ đã thi hành và nhiều tỉnh đã bắt đầu tuyên hương sư đề dạy ở các trường hương học sắp mở.

Rồi đây hàng mấy chục vạn trẻ em ở sau lũy tre xanh sẽ không bị chìm trong đêm tối của dốt nát. Nhưng đó là những trường hợp của con trai. Lần này chúng tôi muốn đề ý cả đến những con gái. Sao lại không tha thiết với chúng?

Dù ý ấy cũng là ý của tất cả mọi người, nhưng chúng tôi tự thấy có cái nhiệm-vụ phải tha thiết nói đến.

Phụ-nữ thôn quê với côi học

Trái mấy chục thế-kỷ phụ nữ thôn quê xứ ta rất thờ ơ với côi học, tuy rất kính yêu người có học.

Lần theo lịch-sử văn-học của phụ-nữ, ta chỉ thấy có Hồ-xuân - Hương là người

Nu'óc Pháp VỚI VIỆC TRUYỀN BÁ SỰ HỌC

đầu tiên mạnh bạo cấn trường như con trai. Còn phụ nữ quyền-quí, phần đông chịu ảnh hưởng của gia-học do chú bác hay đàn anh trong họ dạy. Không ai dám cấp sách vượt qua ngưỡng cửa gia đình vì, nếu không tự dây lấy nhau, nhà nào cũng đón thầy về dạy.

Học là học những gương của các bậc nữ-lưu tiết-liệt, nữ-lưu hiền triết, nữ - lưu hào kiệt. Phải biết đường đi thẳng vào nhà thánh hiền mà học đạo. Phải biết rõ những phương trâm đề trở nên dấu hiền vợ thảo, mẹ từ, suốt đời treo cao gương trịnh tĩnh,thuần nhất.

Nhưng hai mươi năm lại đây, Pháp học cực thịnh, các trường sơ học mở ra khá nhiều ở các tổng, các huyện, các phủ. Bị lôi-kéo bởi phong-trào tân-học, phụ nữ thôn quê bắt đầu lục-lục tới trường. Phụ nữ thôn quê đổi quan niệm về việc học. Xưa kia phụ nữ thôn - quê chỉ nhận rằng đi học là cốt học « luân lý », học đạo làm người.

Thực vậy . . .

KIỂM DUYỆT BỎ

. cái học cổ chỉ gồm vào mấy tiếng nhân, nghĩa, lễ, trí, tín, Ai đã đi học là chỉ học đạo thánh hiền mặc dầu cái học từ chương, cái học khoa-cử, như cỏ hoang um tùm mọc, ồ ạt ra đời.

Thời gian qua. Máy móc của Âu châu đã ập vào xứ này làm cho nền kinh tế trải qua một cuộc phát triển hóa hợp. Kinh tế biến đổi thì văn-hóa biến đổi. Văn hóa biến đổi thì học thuật cũng biến đổi theo. Quan-niệm của phụ-nữ thôn-quê đối với việc học cũng khác xưa nhiều.

Lúc này chị em ở lũy tre xanh đã nhận rằng: « ngày nay phải đi học để có ít tri

Thống-chế PÉTAIN

Đã nói :

Chỉ có sự làm việc và tài năng mới là nền tảng sau này của việc phân đẳng cấp trong nước Pháp.

HỒI DÂN CHÚNG PHÁP, NAM

« Cái vinh-dự của nước Pháp không những chỉ ở như sự vẹn - toàn của lãnh - thổ Pháp. Nó còn ở như sự đoàn-kết của Đế-quốc Pháp nữa. Những mối giây nó đã buộc chặt với nhau những phần-tử dị-chủng nhất, những mối giây ấy đã gây nên bởi những cuộc chiến-đấu, những bức tình-anh trong bon cốc người vậy ».

Lời Thống-chế PÉTAIN
(Xam tiếp trang 8)

thức phổ-thông mà xử với đời. Chị em cần phải xây-dựng một tinh thần mới vì chị em đã từng biết hiện trong làng chị em đã có ít nhiều nhà kiểu tây mới dựng, con đường quan lộ đã thấy giải đá và đồ nhựa, xe hơi đã qua lại hàng ngày, trên không đã có lúc rộn tiếng động cơ của máy bay nổ, mà, giữa khi ấy những quán tranh và những cầu đá đã đổ nát cả, những con gái đi học ở tỉnh và ở Pháp về đã có nhiều cô đồ bác sĩ, dược sĩ, giáo - sư, cử-nhân luật...

Cái thời đọc luận - lý «suông» mà ngời dọi «võng anh» đi trước, võng năng đi sau đã chết!

MỘNG-SƠN

Hãy tuân lời cha mẹ, bình tĩnh nhận đi.

Ô. L. H. L. (Cần thơ). — Ông lo xa quá. Người ta là con gái, người ta cần giữ nhiều chỗ ông thì cần gì. Người ta đã không muốn trả ông thì thôi. Không yêu nhau nữa bầy để lại 1 chút cảm tình cho nhau.

HỎI. — Yêu một sinh viên bao C. Đ. T. H. trọ ở cạnh nhà, nay sinh viên ấy vì một chuyện riêng trong gia đình phải xa thầy xa bạn đi phiêu lưu. Thuýnh thoáng có biên thư về, nhưng trong thư toàn những giọng chán nản và dục mình hoài hoài đi lấy chồng. Đã hết sức khuyên người yêu gây lại cuộc đời nhưng người ta không nghe. Làm thế nào để xum họp?

VÔ DANH (Yên báy)

TRẢ LỜI — Lâu nay các bạn đã lạm dụng chữ « phiêu lưu » và tưởng nó có nghĩa khí khái, tốt đẹp. Một cô gái trốn nhà gọi là một cô gái phiêu lưu / một sinh viên bỏ học cũng gọi là một sinh viên phiêu lưu. Tôi mong người yêu của cô không thuộc vào những hạng « phiêu lưu » trên. Hãy biên thư bảo cho người ta hiểu rằng với sức học ấy, với một chút sức kinh nghiệm ấy, hãy ráng kiếm một sinh kế. Có thể thôi. Đã hỏng cuộc đời nào mà bảo làm lại! Nếu người đó không nghe cô, tức là người đó là một người lười thiếu nghị lực, thiếu can đảm phấn đấu! Nên đi lấy chồng lắm.

CÓ HẰNG (Hanoi). — Nếu vì một tai nạn xảy ra lúc mới 8, 9 tuổi thì không lo. Và cô làm thế nào mà biết được!

HỎI — Đã 9 năm, tôi đính hôn chính thức với một thiếu-niên. Trong thời gian ấy, gia đình chàng đã nhiều lần xin cha mẹ tôi cho chúng tôi kết hôn. Song cha mẹ tôi viện cớ chàng còn đi học, không cho cưới vội. Năm nay chàng thi tốt nghiệp lại hỏng, cha mẹ tôi không bõ gì ý kiến tôi cả, đem trả lễ bên nhà chàng, đòi hồi hôn. Chàng gặp tôi trách móc tôi, tôi mới biết. Lòng tôi vẫn yêu chàng và làm thế nào để cha mẹ tôi đổi ý?

TRƯỜNG ĐẠO

TRẢ LỜI — Ông cụ, bà cụ có đọc chuyện Tống Trân Cúc Hoa không cô nhỉ? Cô nên nhắc lại tập chuyện đó với cha mẹ, tỏ cho cha mẹ biết rằng bây giờ chàng lặn lội công danh, nhưng một mai biết đâu chàng chẳng làm nên. Vả, dù chàng không làm nên nữa, cô cũng vui lòng chia được cảnh thanh bần, không oán thán gì đến cha mẹ cả, vì tôi đoán số dĩ cha mẹ cô hồi hôn là sợ vị hôn phu cô không đủ tài lực mưu cho cô một cuộc đời vật-chất sung sướng. Tôi tin rằng giữa cha mẹ cô và cô thế nào cũng có một bên phải nhường, mà cái bên nhường ấy chắc hẳn không phải là cô, nếu

(Coi tiếp trang 11)

GIỮA CHÀNG VÀ NÀNG

ÔNG TRẮNG CỦA NHÀ AI?

Ngày mới lấy nhau, chàng nhìn Trăng sáng vui vẻ bảo nàng:

— Trăng đẹp quá! đi chơi đi!

Nàng đồng ý ngay và trợn chiếc áo hợp với ánh trăng nhất để đi dạo mát với chàng.

Cũng ngày ấy, bao nhiêu tội lỗi nhón nhỏ đều thoáng qua, họ vui lòng tha thứ lẫn nhau và có lúc quá cảm động, hai người cùng nói:

— Chúng ta sẽ tha thứ cho nhau để yêu nhau suốt đời!

Ai cũng như sống vì nhau, vui lòng chịu những thiếu thốn để cho người yêu mình được sung sướng, ai cũng tranh nhận sự hy sinh...

Giờ tươi đẹp mà ánh sáng tràn lan trong tâm hồn chàng và nàng là giờ gần gũi mới mẻ sau bao bước khó khăn vất vả, là giờ mà đôi bên cùng có cảm tưởng rằng cái gì của nhau cũng tốt đẹp hoàn toàn.

Bây giờ đây, sự xum họp đã giải. Được hơn ba năm, chàng vẫn đứng nhìn trăng, đối với chàng hình như không còn sáng nữa vì không thấy chàng khen và đủ nàng đi đầu cả! Nàng cũng vậy, sự biểu đồng tình đã mất hết ý nghĩa, nàng cau có nhìn trăng và nói:

— Thôi vào đi, em còn nhiều việc lắm!

Ngày nay, những tội lỗi dù nhón hay nhỏ, chàng và nàng đều nhớ cả, không phải nhớ để « tha thứ mãi mãi và yêu suốt đời » như xưa kia họ đã hứa — nhưng nhớ để lúc giận đối nhau sẽ lôi ra mà bắt bẻ nhau, chằm chằm nhau.

Họ không còn sống vì nhau nữa, tình yêu gần muốn đi xa, sự chung đụng sắp trở nên vị kỷ, hy sinh là một việc họ không bao giờ nghĩ đến.

Giờ phút buồn bã mà sự âu sầu tăm tối tràn lan trong tâm hồn chàng và nàng là giờ phút mà đôi bên cảm thấy khó chịu khi biết rằng cứ phải sống cạnh nhau mãi và thấy nhau cũng chẳng được tốt đẹp hoàn toàn như xưa kia đã mộng tưởng.

Bây giờ không phải là lúc đứng nhìn trăng và khen trăng đẹp nữa — Cũng chẳng còn là ngày mà lòng rộng lượng cần phải biểu lộ — Bởi vì họ đã quen nhau quá rồi —

Đây là lúc chàng gắt gỏng — là lúc nàng phàn nàn —

Và lại một đứa con sớm ra đời mang theo những bệnh tật đau yếu, vò quấy, đã làm sai lạc cái ý nghĩa yêu đương, mà xưa kia cả chàng lẫn nàng đều tưởng là thú vị lắm lắm và bắt diệt với cả thời gian!

Meile NGUYỄN-KHÁNH-NGỌC
Nam-Dịnh

Et maintenant

Avez-vous votre exemplaire des

« Paroles du Maréchal »

Editions du Gouvernement Général de l'Indochine. Ouvrage vendu au bénéfice de l'Assistance Franco-Indochinoise aux Victimes de la Guerre.

Dans toutes les librairies — Prix 0\$50

Con ai?

CHUYỆN DÀI

(Tiếp theo)

Người chủ nhiệm lim dim đôi mắt hỏi lại Huỳnh

— Nhưng tại sao Ngọc lại ra cơ sự thế?

— Tôi cũng không biết.

Người chủ-nhiệm mỉm cười nhắm mắt không nói gì. Huỳnh lay bạn một cách vui vẻ:

— Anh cho tôi bịa truyện.

— Không. Nhưng nghe lời anh thuật, tôi có cảm tưởng như sống ở trong một phim chớp bóng của người Mỹ.

— Chính tôi cũng có cái cảm tưởng ấy. Những việc vừa xảy ra, đột ngột quá, tôi mất cả nhận định, cố suy xét mà không tìm nổi duyên cớ.

— Duyên cớ đó chắc chắn hoàn toàn là huyền bí. Mình chỉ nhận thấy chứ không thể xét ra. Ngay tôi, nhiều khi nóng ruột thì không hiểu tại sao, sau nghiệm rõ mới biết đó là cách báo hiệu của giây thần-kinh hoặc của khiêu linh giác cho mình biết có việc liên can tới mình đương xảy ra hoặc sắp xảy ra. Việc ấy phần nhiều là một sự không hay, hoặc một người thân thuộc của mình đau ốm đương mong mỏi mình, hoặc chính mình sắp gặp một tai nạn v. v.

— Phải đấy. Chắc hồi tối Ngọc đã gặp một tai nạn, Ngọc mong tôi tới cứu nên lúc ăn cơm xong tôi nóng ruột như điên.

— Ngọc chưa kịp nói với anh một câu nào ư?

— Chưa!

— Ngọc có biết anh cứu nàng không?

— Có lẽ đã biết. Ở trên xuống máy Ngọc có mở mắt một lần khi nghe tôi gọi

của CÔ TRINH

— Lúc về đây.

— Về đây, người nàng cứ sủi đi, không biết gì là gì. Chắc tại máu ra nhiều.

Người chủ-nhiệm nhòm đầu lên, hỏi giọng:

— Ngọc bị thương?

— Bị một vết ở cánh tay. Tôi đã lấy mouchoir buộc cẩn thận. Vừa rồi tôi lại rửa lại bằng thuốc tím và có rít bông thuốc nữa. Sáng mai Ngọc đỡ mệt, hãy nay.

— Cô ấy có bị uống nước nhiều không?

— Không thì phải. Bụng lép kẹp.

— Thật là một việc lạ,

— Lạ đã đành. Hình như có cả số mệnh nữa. Nay nhớ: nếu «săng» không nghet, máy cứ chạy đều thì cái xuống đi thẳng tới Muiné chứ có đứng lại chỗ xảy ra tai nạn làm gì. Hai nữa «săng» không nghet thì máy chạy rầm rầm, mình nghe thế nào được tiếng Ngọc kêu cứu! Hoặc giả chậm một phút, nhanh một phút cũng không cứu được. Chỉ viện từng ấy lẽ, tôi cũng thấy ngay bàn tay của thần Số. Mệnh nhúng vào việc này.

Huỳnh toan nói nữa, bỗng nín bặt, lắng tai.

— Anh có nghe thấy tiếng gì không?

— Hình như tiếng ai rên. Anh chạy qua buồng Ngọc xem sao?

Huỳnh rón rén bước đi.

Ngọc đương rên thật. Huỳnh bật đèn lên. Sắc trắng của chăn, đệm, ánh lên mặt Ngọc làm mặt nàng bệch ra, Huỳnh sồn sảng cả lòng, nhẹ nhẹ lại gần, sẽ ghé vào tai:

— Ngọc! Ngọc!

Ngọc không đáp, vẫn rên rì, Huỳnh tự nhủ «Đã thấy đau

Ngọc mở bừng mắt ngơ ngác,

— Ngọc của anh tỉnh hẳn chưa? Anh đây mà! Huỳnh của em đây!

Ngọc cố ngóc đầu guồng gậy, nhìn đắm đắm vào mặt Huỳnh, rồi ôm chầm lấy, khóc ầm cả lên.

Người bạn Huỳnh nghe thấy to tiếng, lật đật chạy sang, đến trước cửa, ghé mắt vào rồi lững thững trở ra, vừa cười vừa lấy diều thuốc hút: «Huỳnh là một người sung sướng.»

Ở trong này, Huỳnh chỉ biết tức là đã tỉnh» Huỳnh mừng thầm.

Huỳnh ghé vào cạnh giường, lật chiếc chăn trắng phủ trên người Ngọc nhìn vào chỗ tay bị thương thấy suốt từ khuỷu tay trở xuống, máu quăng đen tím hẳn lại.

— Chết, ta buộc chặt quá. Rồi Huỳnh loay hoay nhẹ cởi, buộc lại.

Ồi trời! đau!

— Em Ngọc. Em Ngọc!

Om lấy Ngọc, cho Ngọc khóc chán chê. Ngọc ngừng đôi mắt đắm lệ: «Anh Huỳnh ơi! em chiêm bao phải không! Sao em lại ở đây?»

— Sự thật chứ chiêm bao đâu. Anh đã vớt em ở dưới biển.

Giá lúc ấy Huỳnh rồi hãy trả lời, hãy lắng tai nghe thì Huỳnh tất rõ câu trả lời thay của bạn đứng ở ngoài hàng hiên: «Cũng có thể gọi là một giấc chiêm bao,»

DOCTEUR HY

18, Rue Richaud — Hanoi

(ĐẦU PHỐ HỘ-VŨ)

CHỮA CÁC BỆNH

Chuyên môn về bệnh hoa liễu, bệnh đàn bà

— Sao chúng ta lại ở đây?
— Em hãy nằm xuống cho đỡ mệt, lát nữa anh kể chuyện cho mà nghe, nằm xuống chóng ngoan.

Ngọc ngoan ngoan để Huỳnh đặt đầu trên gối. Ngọc lại hỏi:

— Anh bảo vớt em ở đâu nhỉ?

— Vớt em trên mặt biển.
Ngọc hốt hoảng chồm dậy: «Vậy ư? thế nó đâu! nó đâu!»

— Ai?
Coi bộ Ngọc sợ hãi quá. Mồ hôi lã lã. Mấy sợi tóc ướt lòa sòa dính cả xuống trán, xuống má.

— Em nằm xuống. Đây chỉ có hai chúng ta. Có ai đâu mà sợ? Ai?

— Lúc anh vớt em anh không trông thấy ai à? À anh giết nó cho em?

— Giết ai?

— Giết thằng Bình.

— Thằng Bình là thằng nào?

Ngọc giật mạnh tay Huỳnh:

— Thằng Bình con Nhiều Nhặng, anh không nhớ ư?

Huỳnh cười:

— Nhớ rồi.

— Sao anh lại cười?

— Anh cười vì em tả nó

trong thư một cách ngộ nghĩnh quá! Nhưng sao? Nó làm gì

em?

Ngọc thở hồn hên, mặt

quắc lên:

— Anh tính thế này nó có

đều gì không!

Rồi Ngọc bật không nói.

Có lẽ trong óc Huỳnh đã

chớm một ý ghen. Huỳnh

nghiêm mặt như quên hẳn vẻ

nhọc mệt của người yêu, hỏi

bằng một giọng hơi nghẹn

ngao:

— Em kể nốt đi!

— Nó học em, nó giám trên

ghẹo em. Em mắng cho thấm

hại và nói với ba em từ chối

không dạy nữa, việc có là em

yêu.

— Rồi sao! Em nói luôn đi.

Ngọc vừa thở, vừa tiếp:

— Rồi tối nay, trong lúc em

thờ thần một mình ở ngoài

biển.

— Sao lúc ấy lại còn đi

chơi?

— Tám chín giờ đã khuya đâu.

— Em nói mau đi.

— Em gặp nó. Nó định cợt nhả, em mắng thậm tệ. Thì ra nó dụng tâm bắt lương từ trước. Nó sẵn bữa lại định ôm lấy em,

— Em không kháng cự à?

— Em tái luôn cho nó một cái nên thân! Nó bèn rút một con dao sáng loáng nhẩy sỏ lại phía em. Em vừa kêu vừa chạy. Bãi biển vắng tanh. Nó đuổi gấp quá. Em vấp, té nằm soài. Nó chạy sau vấp phải em cũng té. Em chồm dậy, lại chạy. Liếc mắt lại, tay nó lăm lăm cầm dao. Nó còn cách em 10 thước... no cách em 5 thước, nó sát lại gần. Nó sát lại gần. Nó nắm được em.

Huỳnh hốt nhiên dơ tay lên như chính mình sắp can thiệp vào, lại dục:

— Rồi sao?

— Em quay lại, đâm vào mặt nó. Nó đâm, em đỡ. Thấy đánh nhó. một cái, em chắc bị thương, nhưng nhờ quả đâm nó đã buông em ra. Em biết chạy nữa cũng vô ích.

Mắt Huỳnh đỏ lửa, mặt tái xanh. Ngọc lại tiếp:

— Em nhẩy tùm xuống biển.

Huỳnh thở dài, như ai vừa cắt cho gánh nặng.

Huỳnh nắm chặt lấy cánh tay Ngọc.

— Ồi đau! Sao anh nắm tay em mạnh thế?

Huỳnh như tỉnh giấc chiêm bao, mỉm cười:

— Anh quên mất rằng em ngồi trên giường! Anh tưởng em đang nhẩy xuống biển.

Ngọc tiếp:

— Nó nhẩy theo em. Em hăng máu, bơi còn khỏe lắm, nên nó đuổi không kịp. Tuy vậy, máu em ra như suối. Sức em đuối dần... Nó vẫn không tha. Em bửi nó, mặt nó cứ trơ ra. Chân em mềm nhũn, tay em là đi... mắt em hoa lên. Tai em lúng búng... Em không còn sức nữa... Em nhắm mắt, người em chìm dần. Lòng muốn bảo tồn sinh mệnh mạnh quá, em lại nhô lên đề rồi chìm ngấm. Em chỉ kịp kêu có vài tiếng...

Ngọc lại ôm lấy Huỳnh khóc nức nở, tiếng nói líu ríu:

(Còn nữa)

ÊM ĐỀM

Bà đang khâu bông dừng kim,
Tay buông áo, mắt lim-dim mơ màng,
Liên tha-thủi nghịch bên giường,
Ngừng trông, Liên vội nhẹ nhàng đứng lên.

Chân không, rón-rén lại bên,
Sẽ cầm mảnh nhiễu hoa-hiên trên bàn,
Rồi thông-thả... Rồi vội vàng,
Tươi cười trở lại bên giường ngồi thêu...

Ngoài hiên gió lướt điu-hiu,
Rặng thông reo họa khúc tiêu êm đềm.
Nắng vàng đuổi bóng qua hiên,
Bóng thông nó rón trên rèm, bên chần.
Màn hoa gợn sóng lăn-lăn,
Con Sinh (1) vờn cuộn chỉ lẩn trên sàn...

BÀNG-BÁ-LÂN

(Tiếng thông reo)

1934

(1) Tên con mèo

Thu ở trong lòng

Chiều buồn u ám sắc mây,
Vườn hiu-quạnh, sắc lá cây vật vờ,
Hồn tôi là một mùa thu,
Bao nhiêu hoa lá « Vườn Mơ »
rụng dần.

Hoa vừa nở đã vội tàn!
Tình yêu vừa bén đã tan tác rồi,
Gió heo may lạnh lòng tôi,
Mùa « thu lòng » biết mấy đời sẽ qua.

HỒNG-THU

(Thanh-hóa)

Bạn có biết cách tắm không?

Tôi muốn đẹp

Hồi này trời nóng dữ. Với các bạn rạo không được « thần tài » phụ hộ đi tắm biển, chúng tôi xin hiến một lối tắm rất tốt làm cho thân thể các bạn được mạnh mẽ thêm, da thịt được mát mẻ hơn, nhất là nhan sắc được tăng phần tươi nhuận. Nhà bạn có thùng tắm? Thế thì hay lắm. Bạn cho đồ nước vào, chừng 1 phần ba là nhiều. Bạn dội nước cho ướt hết mình — cỡ nhiên là trừ cái đầu ra để khỏi ướt tóc — rồi bạn nằm dựa vào thùng tắm, đầu để trên thành thùng, một chân co giữ thẳng bằng, một chân duỗi (hình 1), một tay để trên, một tay để dưới, sát sà phòng. Chân bên kia cũng thế. Bạn lại ngồi lên, lấy sà phòng sát vào ngực, vào lưng, vào hai bên cạnh sườn, vào cổ. Bạn nên nhớ tay sát sà phòng bao giờ cũng vòng đi vòng lại, làm như mình lại ôm lấy mình, mán sẽ chạy đều. (Hình 2) Nếu các bạn thấy nhức đầu — vì đầu không được nước lạnh tưới vào — thì lấy cái khăn đắp nước bịt lên tóc, bạn thấy hết nhức đầu ngay.

Sát sà phòng xong, bạn vớt nước ở thùng (ít thôi) lên xoa khắp người cho sà phòng nổi bọt ghét, cầu theo bọt sà phòng mà trôi đi. Bạn đứng ra ngoài, lấy nước dội cho hết sà phòng, thay nước ở trong thùng. Lần này đổ gần đầy, cho một chút muối vô, khuấy cho tan, rồi lại bước vào thùng, vung vẩy, kỳ cọ. Ngồi trong thùng độ 15 phút bạn nhẩy ra, lấy một trái chanh cắt đôi sát mạnh lên người, rồi lại lấy nước dội cho sạch. Thế là tắm xong.

Lúc ra, lấy một cái khăn khô làm friction (chà sát) nếu có eau de cologne hoặc eau de Lavnaudemà làm friction thì càng tốt.

Mỗi ngày bạn cứ tắm một lần như thế thì chỉ trong nửa tháng bạn sẽ thấy người bạn trở nên tươi tốt vô cùng.

LỜI DẶN — Có nhiều bạn không biết kỳ cọ cho có thứ tự thành thử có khi, quên lưng, hoặc ngực, hoặc cổ. Với những bạn « dăng-tri » ấy, chúng tôi khuyên nên hoặc kỳ cọ từ dưới lên hoặc từ trên xuống, tức khắc không quên nữa.

Cô Thúy

Tarte à l'ananas

Một quả dứa (thơm) cắt làm tám, bỏ lõi và mắt đi rồi cắt thiệt mỏng theo bề dài, một trăm grammes đường, một chút nước sôi, bỏ dứa vào để lên bếp đun cho hơi đặc lại. Lúc đem ra ăn, đổ vô một chút rượu Rhum, hoặc rượu Kirsh.

Thỏ rừng hầm

Mua một con thỏ về làm lông cắt ra từng miếng nhỏ. Ba trăm grammes mỡ sàt nhỏ, 250 gr thịt ba rọi, ít củ hành, lá thơm, tiêu muối. Bỏ tất cả vào chảo xào cho hơi vàng, đổ vô nôi, cho thêm chút rượu vang (rượu chát) trắng, đậy cho kín, đun cho rừ (rút) ăn nóng.

Tripes à la mode de Caen

Một kilos ruột bò (tripes) ngâm nước sôi chừng 1 giờ đồng hồ, lấy dao cạo cho sạch chất dơ ở bên trong. Cắt nhỏ từng

miếng bằng hai ngón tay, rửa nước sôi cho thiệt sạch.

Nửa chai rượu vang trắng (rượu chát) 2 lít nước, lá thơm, hành, tỏi, tiêu, bỏ chung với ruột bò nấu 3 giờ đồng hồ, lửa vừa vừa.

Đem xuống, lựa ruột bò riêng ra, lọc nước còn lại. Nửa củ hành lợn (căng heo) 8 củ carottes bỏ chung với ruột bò và nước đã lọc, nấu lại một lần nữa cho thiệt chín như.

Khi cho ăn, nhớ đổ vào một chén rượu Cognac.

BÀ NGỌC

Cùng các bạn gửi mua :

« TRÊN ĐƯỜNG LÀNG »

Vì có vài truyện, bởi một lẽ riêng, không in ra được, tác-giả phải viết những truyện khác thế vào, nên « Trên đường làng » ra chậm. Mong các bạn chờ và lượng thứ. Có nhiều bạn viết thư muốn tác-giả hãy cứ gửi « Tiếng Thông Reo » trước đã, còn « Trên đường làng » khi nào in xong sẽ gửi sau. Xin lĩnh ý và xin các bạn gửi cho 0\$06 tem (cò) làm cước-phí.

Bàng-Bá-Lân

Trả lời đẹp

BÀ THANH HANOI. — Phàm những đồ lụa, mặc lâu nó vàng ra nên thường dùng chanh giặt. Nếu bây giờ bà giặt chanh nó cũng cứ vàng thì bà nên đổ vào nước sà-phòng một chút dấm ăn. Trăm phần nước, sáu phần dấm. Nhớ giặt nước ấm ấm, lụa sẽ trắng.

CÔ NHƯNG SAIGON. — Có nhiều cách làm mờ lông rồi mất hẳn, nhưng có cách này hiệu nghiệm nhất. Lấy thuốc này :

Alcool 35 grams

Eau oxygénée triple 65 grams
lắc cho đều, bôi vào chỗ có lông.

BÀ HUỖNH SADEC. — Gương để lâu thì hay mờ vì bị ẩm ướt, nhất là gương treo trên tường thì lại càng mau mờ lắm. Lần sau bà có mua gương, nên dùng thứ thuốc này bôi vào mặt sau (bôi vào kính) gương có thể dùng được 20, 30 năm.

Bitume de judée 20 grammes

Cire blanche 30 grammes

Essece térébentine 60 grams

Đổ hai thứ trên vào đun lên, nó chảy ra, đem xuống hãy đổ essence de térébentine vô.

ÔNG SINH PHÚC-YÊN. — Ông là đàn ông thì cần gì phải có bộ lông mày đẹp? Bôi mực đen hoặc bút chì, đến lúc rửa sẽ mất

Chỉ dùm cho những bạn
trai bạn gái đã trán-năn,
thất-vọng

Về tình yêu,

Về mọi việc làm ăn ở đời,

Về việc xã giao ở xã hội.

MỘT SỨC MẠNH THẦN KỲ MỘT
PHƯƠNG PHÁP HIỆU NGHIỆM
Đề đạt mục-dịch của mình
và lập lại cuộc đời sáng-lạn.
(Không phải là tướng số cũng
không đề bán một món hàng)

Xin hỏi: GIÁO-SĨ-HOÀNG &
Boite Postale n° 18 à Nhatrang

Tôi chưa thấy ai chăm lông mày như chăm chân tay cả. Ông thử thí nghiệm coi. Nếu ông đã bôi nhiều huile de ricin mà lông mày vẫn không mọc là vì máu ông xấu. Tốt hơn, ông nên uống thuốc bổ huyết!

CÔ LUY BANG. — 1) Nếu miệng méo đã là một cố tật thì không có cách nào làm cho lúc cười khỏi méo cả.

2) Muốn béo, gầy đã trả lời nhiều lần.

KHÔNG sao đâu, mẹ ạ. Người ta sắp mổ con rồi con sẽ hết bệnh liền. Ở đây người ta coi sóc tử tế lắm. Mẹ đừng ngại. Ngày kia mẹ tới là ngày con đã hết bệnh.

— Ngày kia?

Người mẹ đau đớn chỉ thốt ra được mấy tiếng ấy trên đầu giường đưa con, tuy rằng can đảm, chống lại với bệnh, mà nó vẫn bị bệnh hành hạ làm nét mặt đến phải nhăn nhó.

Bà ăn-năn, hối hận rằng đã cho con đi nghỉ mát một mình để tự nhiên mang bệnh và phải vào điều trị tại dưỡng-đường của tỉnh nhỏ này. Bà tưởng nếu giữ con ở nhà thì đau đến nỗi: các bà mẹ nặng tình thương con thường tưởng mình thắng nỗi sợ-mạng.

Hết thấy khán-hộ lại đến viên y-sĩ ra nói nhỏ với bà: « Xin lỗi bà, mời bà cứ an tâm trở về nhà, để mặc chúng tôi. »

Bà mẹ ngần-ngừ, nửa muốn bước đi, nửa muốn ở lại, cầm tay con, cái tay mảnh rẻ, giá-lạnh, run rẩy.

— À mẹ! Con còn có một điều: Mẹ đừng cho cha biết rằng con mang bệnh vì nếu biết, chắc cha chạy ngay tới đây thăm con... Trời ôi! Nếu vì con mà ngày mai cha bỏ cuộc hòa-nhạc, cha không được trở lại với công-chúng,

3) Mua lanoline thoa vào bàn chân, chân sẽ bớt thô cứng.

BÀ TẠ - BÌNH - KHIÊM. — 1) Chỉ có cách lấy kéo tỉa cho tóc bớt rậm thôi, chứ không có thứ thuốc nào bôi cho rụng tóc cả.

2) Thế nào bà cũng phải đi tiệm hớt tóc vài lần để người ta enrouler cho tóc thành nếp để những lần sau bà làm lấy được dễ dàng, chỉ ở trên báo không tiện. Phải coi tận mắt mới dễ bề bắt chước.

3) Muốn chải tango cho đứng bà nên mua gomme ở hiệu thuốc mà chải tóc thế cho brillante. Gôm làm cho tóc cứng để bề chải đứng lên và rẽ được thành khúm.

4) Mắt nhỏ phải nhờ lông mày cho cao, lông mi chải vuốt cong lên.

5) Chỉ có huile de ricin dùng chải lông mày rất tốt.

thì lỗi của con lớn biết mấy!

Cậu con trai ráng lấy hết tinh lực trên cái khổ mặt sảm ngất để nói thêm:

— Mẹ nhớ, nghe không? Con không muốn...

Trong lớp không khí lạnh-lẽ không nghe một tiếng gì nữa, hai mẹ con chỉ nhìn nhau. Viên y-sĩ chờ lâu nóng ruột:

— Xin lỗi bà.

Rồi ông đem thẳng bệnh-nhân đi tới phòng mổ, mặc cho bà mẹ ở lại đó. Bà ngồi phịch xuống cái ghế trong gian phòng bé nhỏ ấy, ngồi chờ kết quả việc mổ con bà.

Cặp mắt mờ-màng, bà xấp đặt lại trong trí-nhớ cái cảnh gia-đình bấy lâu êm ái của bà mà nay lỡ xảy ra chuyện không may cho đứa con thì cảnh gia-đình sẽ tan tác ra sao. Bà vẫn là một người mẹ hiền, vợ thảo trong cái nhà ấy. Chồng bà là một tay âm-nhạc danh-tiếng lừng-lẫy; con bà đã có khiếu về âm-nhạc ngay từ nhỏ, hầu là vì lúc còn ở trong bào-thai nó đã được cảm giác về tiếng đàn hồng-trâm véo-von của cha đờn cho mẹ nghe những lúc đêm trường, sau một ngày làm việc vất-vả.

Những tiếng đàn đó dần dần hay đến đâu, nhưng đối với bà, một người đờn-bà cực-mịch, chỉ biết việc nội-trợ, bà chẳng thưởng-thức được,

CÔ JEANNETTE HUONG-LAN. —

Muốn tập barre fixe phải trồng hai cây cột gỗ cao lối 2m, trên đầu bắc ngang qua một cây sắt hay gỗ vừa tay nắm. Rướn người, hai tay nắm vào cột ngang ấy đánh đồng đưa v. v...

Muốn má hết sệ thì phải dùng cách xoa nắn chứ không phải bôi lait de beauté mà hết sệ được.

Huile d'olive thoa tay cũng tốt như huile d'amande vậy. Xong cô cứ rửa tay bằng chanh, da tay cũng mịn.

Không nên dùng bicarbonate de soude, vôi và mỡ nước, tẩy lông mặt. Da mặt sẽ bị hại. Thuốc ấy chỉ thoa ở chân và cũng phải cẩn thận làm kéo rất da.

Tập thể thao phải kiên gan, dăm tháng mới thấy có chút kết quả.

vậy mà bà cũng vỗ tay um-sùm sau mỗi bản đờn; lắm khi ông chổng đờn vài tiếng sai lạc đi mà vợ không biết, nên chổng lại càng đắc chí cười và tự thấy sung sướng là đã lấy được người vợ trái hẳn với mình, không biết gì về mỹ-thuật.

Bà nghĩ lại cảnh gia-đình êm-ấm của bà, bà xiết bao cảm-động. Bà lại nghĩ đến lúc đi thăm con, được tin con đau, trong lòng bối rối, các chị em còn an ủi: « Không sao đâu, thằng bé đau ruột là một bệnh rất thường, dễ chữa. » Bây giờ người bạn ấy lại nắm tay bà an ủi thêm:

— Không sao! Chốc nữa, viên y-sĩ tới cho bà hay về bệnh tình của con bà. Bà có thể ở đây với thằng cháu chớ?

— Phải. Tôi phải ở đây.

— Còn ông nhà, bà đã cho ông biết chưa?

Nói tới chồng bà, bà bỗng tưởng-tượng thấy hình-ảnh con hiện ra trong óc miệng lắp bắp dẫu câu trót: « Mẹ đừng nói gì cho cha hay ». Thật là đứa nhỏ có cái trí điên cuồng. Lúc con nguy cấp người cha phải ở bên giường bệnh mới phải, còn âm-nhạc, còn nghệ-thuật, còn danh-tiếng nào có đáng kể chi? Nhưng cậu con trai đó đã

Ai là Nghệ-Sĩ

MỘNG-NHƠN thuật

doán trước rồi: nếu để cho cha hay bệnh của mình, thì bao nhiêu công-phu luyện-tập trong mấy tháng để nay ra trò tài trước công-chúng, bao nhiêu sự khó nhọc, sẽ thành ra vô ích cả.

Người mẹ không biết đáp bà bạn ra sao, chỉ cúi đầu, ôm mặt thở dài, nói một câu vắn tắt:

— Con tôi không muốn cho cha nó biết.

Một lúc sau, viên y sĩ ra, bà vội-vàng hỏi về bệnh-tình của con.

— Mồ đã xong. Nhưng tôi chưa dám nói quyết. Mai tới ngày mai mới biết đích được. Nếu bà bằng lòng ở lại đây chờ...

Bà nhẩn mặt, đau-dớn, vì bà phải ép trí mà bỏ con ở lại, không được sống với con những phút lo sợ, hiềm-nghèo, hy-vọng... và phải giao đứa con rút ruột vào tay những người không liên-lạc chi với nó.

Bà phải đi xe lửa về tỉnh nhà, để cho chồng bà khỏi đợi và mai đây, không nghi-ngờ gì, được yên tâm mà bùa nhạc... Nén sự đau-dớn trong lòng, bà đáp lại viên y-sĩ bằng những tiếng ấp-úng, những tiếng ấy như tự nhiên rơi ra nơi cửa miệng không có mạch lạc gì:

— Tôi... Tôi phải ép lòng mà... ép lòng mà về... Tỉnh nhà có việc. Xin ông ngày mai gọi cho tôi... một cái gậy thép. Đến ngày mai kia đây, hai vợ chồng tôi sẽ tới thăm con chung tôi... Mai tôi không thể tới được.

Đó mới là lớp đầu của sự hình phạt tạo-hóa rành cho trái tim một người mẹ. Đau dớn vì con mang bệnh, phải rời con trong lúc bệnh-hoạn, bà đã có đủ can-dảm mà chịu

được những sự ấy nó xé nát tâm can. Nhưng còn lớp thứ nhì nữa là phải dấu kín sự đau-dớn trong lòng không cho lộ ra nét mặt, phải dùng sự vui-cười mà che lấp sự đau dớn, đó mới là cái hình-phạt khổ nhứt trên đời. Người mẹ khốn-khổ đó đành chỉ cúi mặt vào trong hai bàn tay mà khóc thầm, trong khi chuyển xe lửa đưa bà từ tỉnh con bà nằm dưỡng bịnh tới tỉnh chồng bà, mai sẽ được hoan-nghinh. Gần về tới ga, bà cố dùng hết can-dảm mà nén sự đau dớn để cho được cái vẻ-mặt thản-nhiên.

Tới nhà, chồng bà còn đang mải-miệt tập lại mấy bản đơn đề ngày hôm sau sẽ ra mặt công-chúng. Lúc này ông thấy tâm-thần rung-động, cả trí-óc đề vào điệu đơn trăm-bông nó như sẽ đưa hồn nhà nghệ-sĩ tới cõi đời về-vang, suơ-sương hoàn-toàn, ông chỉ hỏi qua mấy tiếng:

— Con đi ngủ mát có mạnh không?

— Nó vẫn mạnh.

— Mìnà nghe tôi đơn cho mà nghe! Ngày mai là ngày về vang nhất đời của chúng ta. Vợ cần dấu ngón tay để cho khỏi phải kêu lớn lên, vì nếu có thể được, thì bà đã nhảy chồm lên và bảo chồng:

— Ngày về vang hay ngày đau dớn? Ngày được tiếng tâm-lưng lẫy mà lại có lẽ vừa là ngày đưa con yêu quý nhất đời của vợ chồng ta sẽ từ trần, cái ngày nó làm tiêu tan cả hạnh phúc, cả lạc thú của ta, tiêu tan vào trong những tiếng đơn du-dương thành thốt kia! Danh tiếng mà làm gì? Về vang mà làm gì? Mỹ thuật mà làm gì? Âm nhạc mà làm gì? Khi mà con ta đang chờ chết!

Những ý-kiến ấy, người mẹ khốn nạn không dám lộ ra

lời nói, vì con bà đã dặn căn kễ:

— Chớ có cho cha biết

Bà đành chỉ biết có vâng lời con một cách dai mù, chỉ để lộ trên mặt mấy nét râu mà chồng bà không nhận thấy.

Lần này là lần thứ nhất ở trên đời mà bà thấy rằng mỹ-thuật là một kẻ thù vô-dịch của bà, một người tình độc-ác của chồng bà mà con bà đã giúp sức cho cha được tận tụy với người ấy.

Hai mắt nhìn không chớp trên những tờ giấy in bản đơn, bà như bị thôi-miên. Kia những nét mực đen trên những tấm giấy ấy, trông có khác chi những con tôm có cang bò lên bò xuống để chui vào trong trái tim khô héo của người mẹ khốn nạn, để

cán cho nát ra. Ấy vì những tấm giấy vô tình ấy mà ngày nay, ngày mai nữa, người cha phải bỏ cả con.

Không nghe nổi được giọng thỏai thức tự trong đáy tim của vợ, người chồng lại vô ý làm cho vợ đau dớn thêm. Ông vui vẻ cất nghĩa cho vợ những tinh-túy của âm nhạc, nào âm nhạc là mỹ-thuật rất cao-thượng, nào âm-nhạc an-ủi người đời, làm cho linh-hồn trong sạch. Vẫn phải mỉm cười như là đã hiểu hết những lời chồng cất nghĩa, vợ cần nắm dấu ngón tay cho thật đau để khỏi phải kêu mấy tiếng mà bà ráng dìm dấm trong cuống họng: « Tôi không hiểu gì hết! »

Tối hôm sau, chồng đi hòa-nhạc được công-chúng hoan-nghênh nhiệt-liệt. Sau mấy giờ đồng hồ, tiếng của ông đã lừng-ấy. Ai đi nghe buổi đó cũng ca tụng tài của ông và vỗ tay khen như pháo nổ.

(Coi tiếp trang sau)

Cùng các bà, các cô

Nam-Cường nước tiếng gần xa,
Vừa xoa vừa uống nước da đỏ hồng.

Chị em sản phụ nên dùng,
Qua cơn « vượt cạn » khỏi vòng gian lao,

Cần đại-lý ở các tỉnh Xin
viết thư hỏi tổng phát hành:

Mai-LINH

60-62 Cầu-Đắt (Haiphong)

Téléphone: 332

XIN CHÚ Ý

Quý bà quý cô gửi thư về bản
hiệu sẽ gửi biếu một chai dùng thử

Những ai mất báo

Trong các bạn, nếu bạn nào mất báo, hoặc báo bị đưa chậm, xin cho chúng tôi biết ngay. Chúng tôi sẽ gửi đến các bạn những số báo mất đó và chúng tôi sẽ thừa lập tức những bạn đọc trộm báo và ăn cắp báo của các bạn với sở Bưu-Điện.

Chúng tôi đã thừa nhiều lần và có kết quả-quả rất tốt. Những kẻ vô lương tâm hãy coi chừng!

T. B. Đ. B.

VỚI
20 NĂM KINH NGHIỆM

bà đỡ
NGUYỄN-THỊ-VINH

sẽ làm cho các bà được
vừa lòng trong khi sinh nở

NHÀ-HỘ-SINH

20 Grand' Bouddha

(Trước vườn hoa Hàng-dậu)

Tel: 1390

AI LA NGHÊ SI

Ông đang vui mừng thì có người tới nói nhỏ với ông: « Vợ ông ngất đi, bất tỉnh như sượng ». Ông chạy tới nơi, thì thấy trong tay vợ có một mảnh giấy xanh, một cái giấy thép. Giở ra, ông đọc mấy chữ vẫn tắt: « Con bà tôi cứu được rồi. Không sợ sự hiểm nghèo; » ông thấy trong giấy thép có đề giờ gọi: 7 giờ sáng.

Ồ lạ! Sao suốt ngày hôm nay vợ ta không cho ta biết này.

Khi vợ ông được người cấp cứu tỉnh lại rồi, ông mới hỏi vợ về bệnh-tình của con ra sao. Vẫn giữ được nụ cười, bà đáp:

— Minh ơi! Hôm nay là ngày về-vang nhút đời chúng ta vì con ta khỏi phải chết. Hôm qua, nó đau ruột trất ngáy, phải mổ, tưởng đến không còn thấy mặt nó nữa...

— Vậy sao mình không nói cho tôi hay?

— Con ta muốn vậy. Tôi chỉ nghe theo nó

Chồng ôm lấy vợ, cảm-động. Hai tay nắm lấy hai tay vợ, ông có ý cảm-phục một người đàn bà can-đảm vì bà không những đã nên được sự đau-đớn mà còn có can-đảm nên được cả sự vui mừng sau khi được tin con bà khỏi chết. Sự vui mừng đó rạo rạt như nước triều mà nên được trong trái tim, chờ cho đến phút cuối cùng chồng bà đã đạt được mục-dịch mới cho nó bùng ra một cách rất mạnh đến nỗi bà ngất đi.

Lúc này như người cắt được gánh nặng, bà vui mừng nét mặt trẻ hẳn lại đến mấy tuổi. Chờng nhìn vợ, rồi nắm chặt tay, nói một câu giản-dị:

— Minh ơi, mình mới thật là một nhà nghệ-sĩ.

Mộng-nghơn

(Viết theo bài Symphonie héroïque của Journal de la femme)

Tuần - Lễ Đê - Quốc Pháp

(Tiếp theo trang 9)

Hôm nay chính là ngày khai-mạc « Tuần-Lễ Đê-Quốc Pháp », tổ-chức từ 15 tới 21 Juillet, ở Pháp và các thuộc-địa, do Chính-phủ bảo trợ.

« Tuần-Lễ Đê-Quốc » bày ra cho toàn-thể dân-chúng, nhất là cho lớp Thanh-niên, mục-dịch đề nhắc cho họ biết cái

công cuộc lớn-lao đã thực-hiện sau ngày thất bại, cùng cái bồn-phận từ nay phải đem hết nghị-lực ra mà theo đuổi công-cuộc kia.

Trong dịp « Tuần-Lễ Đê-Quốc này », sẽ có nhiều công-cuộc tổ-chức trên khắp địa-hạt xứ Bắc-Kỳ, mục-dịch để biểu-dương cái sự-nghiệp mà nước Pháp đã theo đuổi ở khắp mọi nơi trên thế-giới, bao giờ cũng vẫn tôn-trọng những tập-quán, những tôn-giáo, những nghệ-thuật của những dân-tộc nấp dưới bóng cờ ba sắc.

Thay lời mở đầu, chúng tôi trích đăng những lời thỉnh-nguyện của Ủy-ban « Nước Pháp và Đê-Quốc » vừa thành-lập tại Lyon:

Bản thỉnh - nguyện của ủy - ban « nước Pháp và Đê - Quốc »

Nước Pháp đã bại trận. Nhưng nước Pháp vẫn giữ quyền bảo-vệ, Đê-Quốc của mình.

Đê-Quốc, đã hẳn là cái số mười triệu con người rải rác khắp mặt địa cầu. Nhưng hơn thế, Đê-Quốc còn là cái đoàn-thể nhân loại gồm có mọi giống người, trong đó vẫn minh Pháp — nên văn-minh do 20 thế-kỷ lịch-sử tạo nên — đang chiếu-tỏa hào-quang. Đê-Quốc đã hẳn là mười hai triệu cây số vuông rải-rác khắp năm châu. Nhưng hơn thế nữa, Đê-Quốc còn là cái khoảng đất mênh-mông chinh-phục bằng máu người Pháp, khai thác bởi bao nhiêu thế-hệ kỹ-sư, y-sĩ, thợ thuyền và thực-dân Pháp.

Nước Pháp vẫn giữ các trách-nhiệm của mình trước Thế-giới và trước các dân tộc Thuộc-địa. Mặc dầu những việc xảy ra hiện tại, nước Pháp không quên rằng mình vẫn là một trong những vai trọng-yếu nhất của đoàn-thể Âu-Châu. Từ ngày đình-chiến, nước Pháp đã lấy hành-vi mà tỏ rằng nước Pháp vẫn giữ trách-nhiệm của mình tự duyên-bãi Phi-châu tới Vịnh Xiêm-La, Đại-tướng WEYGAND đã lĩnh nhiệm-vụ bảo-vệ cái phần Đê-Quốc ở gần Chính-Quốc nhất: « Hạm-đội Pháp sẽ tự bảo-vệ và bảo-vệ cho Đê-Quốc Pháp chống lại mọi cuộc xâm-lăng, bất kỳ từ đâu lại. »

Hồi đó chúng tôi đã nghĩ rằng đến lúc mà người dân Pháp phải nhận một cách khắt khe hơn, cái địa vị của mình, địa vị một Phần tử Đê-Quốc. Một mối liên lạc về tinh thần và vật chất ràng buộc họ với người dân bản xứ. Cả hai đều là dân của Đê-Quốc. Vì vậy, người dân Pháp ở Chính-Quốc cũng có những nghĩa vụ đối với những người em khác màu da mà họ đã nhận lấy trách-nhiệm dlu đất, che chở, và nâng tới đài văn minh.

Chúng tôi tin rằng, trong cái thế giới đảo lộn này, nước Pháp không thể chỉ dùng uy-lực để giữ vững Đê-Quốc. Chúng tôi tin rằng nếu nước Pháp lúc này hơn hết bao giờ, phải cần tới sự trợ lực của thuộc địa về mặt kinh-tế, thì về phần Đê-Quốc, Đê-Quốc sẽ « đứng vững » chừng nào các dân-tộc hải-ngoại cảm thấy không những họ có những quyền-lợi vật chất cộng-đồng, mà họ còn là phần-tử của một đoàn-thể văn-hóa nữa.

Chúng tôi muốn rằng, trên mọi việc giao-thông về thương-mại và cai trị giữa Pháp quốc và

Đàn Bà 16 TRANG

Từ lâu các bạn vẫn ao ước khuôn khổ tờ báo nên đổi lại cho xinh xắn, các bạn cảm-đọc được gọn gàng hơn. Thì nay các bạn sắp được vừa lòng. Thứ giấy khổ 65x100 mà chúng tôi vẫn dùng in tờ Đàn Bà trong luôn ba năm nay hiện khắp Đông Dương không còn nữa, chỉ còn giấy các khổ khác.

Chúng tôi đã mua trữ được một số khá nhiều giấy khổ 78x112 của ngoại quốc. Nhân dịp, từ kỳ sau báo đổi lại khổ báo nhỏ hơn trước.

Nhưng các bạn đọc giả thêm được hai điều lợi:

1.) Báo tăng thêm bốn trang, trước 12 trang nay 16 trang.

2.) Giấy trắng và dày.

Tờ báo sẽ tăng thêm về mỹ-quan. Những sự thay đổi ấy trong lúc này là những sự cố gắng rất đáng kể của chúng tôi để đáp lại tấm cảm tình mật thiết của các bạn đọc giả đã dành cho tờ Đàn Bà.

Vì báo đổi khổ, công việc nhà in thay đổi lại, nếu tuần sau báo có ra chậm một, hai ngày, xin các bạn lượng thứ.

I. B. Đ. B.

Thuộc-địa, phải gây nên một cuộc trao-đổi lớn rộng về văn-hóa, sao cho dung-hòa với công-cuộc truyền-bá văn-minh của nước Pháp. Chúng tôi mong rằng người Pháp ở Pháp hiểu thấu tâm-hồn dân Thuộc-địa hơn nữa. Chúng tôi mong rằng mọi phần tử Đê-Quốc hiểu-thấu tâm-hồn nước Pháp hơn xưa.

ỦY-BAN NƯỚC PHÁP VÀ ĐÊ- QUỐC

Một nhà chuyên - môn
đóng giầy phụ nữ. Đã
nổi tiếng khắp ba kỳ...

Mùa nực này đã có rất
nhiều kiểu Sandale mới
đề Các Bà, Các Cô lựa
chọn. Xin mời lại nhà:

QUÊ HIÊN

36, PHỐ HÀNG-BỒ, 36

HANOI

BÁT-HỌ-ĐẾ-CÙNG

PHÓNG-SỰ TIỂU-THUYẾT của NGUYỄN-NGỌC-KHA

(Tiếp theo)

Thành không thấy một chút cảm tưởng gì đối với câu nói đùa ấy. Anh lặng-lặng cầm đèn ra soi lấy chiếc áo và gói cơm rồi lững thững đi theo bạn.

Tất cả những người làm trong các xó-xỉnh, hang hốc lục tục kéo ra đầu từng lò đón cơm ở nhà gửi xuống, hay leo giốc lên mặt đất ngồi ăn. Thành đã gói cơm mang đi với một ít muối vừng. Ban sáng anh đã phải dậy sớm trước giờ đi làm, có khi từ nửa đêm, nấu cơm ấm mang đi còn những cháy chum để lót dạ. Như thế anh đã vất vả nhiều và cơm nắm khô ăn cũng chẳng ngon lành mấy, song anh đã để ra được tiền quà sáng, đỡ tốn hơn ăn cơm hàng. Anh nhận thấy chịu khó một tý mà để dành ra thêm nhiều tiền cũng là hay. Anh chỉ mong «giời cho khỏe mạnh» làm lưng chằm chỉ, ăn sên để dành như thế luôn trong một năm là anh có thể cưới được vợ. Lấy được Duyên rồi, anh sẽ ung dung chán. Anh sẽ cứ đi làm, Duyên nghỉ việc, buôn bán xi-xăng thêm vào. Đi làm về đã có cơm ngon canh ngọt. Duyên đợi. Đòi vợ chồng trẻ hòa thuận

ấy, mấy chốc mà chẳng làm nên ?

Thành sung sướng mỉm cười.

Bỗng đằng sau anh có tiếng người thét lên, anh bị Đỉnh lôi mết sang bên vách. Anh nhanh trí ngồi sụp xuống. Một chiếc goòng than từ trong lao ra, veo veo trên đường sắt, như con ác thú hung hăng, hất chiếc đèn của Thành tung lên. Mọi người đều hú vía, tưởng đã có tai nạn, nhưng họ lại bình tĩnh ngay khi thấy Thành đứng dậy. Ở trong hầm mỏ, những cái «suýt chết» như thế là thường. Thành cũng thản nhiên, lại nhặt đèn và lấy làm, may rằng chiếc đèn không hỏng gì, chỉ hơi bẹp một chỗ thôi.

Sau khi rửa qua loa hai tay ở một rãnh nước vàng khè và sền sệt như dầu, Thành ngồi trên một khúc gỗ, bẻ cơm ăn. Anh đứng đắn, yên lặng khi những người khác ngồi quanh đấy vừa ăn vừa đùa nghịch nhau. Họ gọi nhau bằng chú và xưng anh hay trái lại bằng cháu và xưng chú. Những câu truyện nhiều khi không có đầu đuôi, họ đều bẻ queo đi thành đùa rởn nhau, khích-bác nhau, chàm trọc nhau, luôn luôn thiếu lịch sự. Một tên to lớn, mặt mũi như đã dạn giầy với than đá, vác bát cơm đứng lên lấy đĩa trở vào thùng nước, tuyên bố :

— Kia là thùng nước là quăng quăng để uống, nhắc cho anh em lần nữa, không ai được lấy rửa hay mang vào chỗ làm. Uống thì đã có

cái ống múc lên, không được cho bát vào múc.

Tiếng xì xào ở khắp chỗ :

— Thì đã ai lấy rửa ? Chú mày ở đây cả ngày không thấy à ?

Thành ngược lên nhìn : bên cạnh thùng nước treo một tấm bảng đen nhỏ, mấy chữ phấn viết ngòengoè khó xem, không tốt hơn chữ anh mấy :

« Nước để uống. Cấm rửa tay. Cấm mang vào chỗ làm. »

Bữa cơm vui vẻ ấy xong. Dần dần ai nấy về chỗ làm. Thành đập chiếc mo guôn lại, cho gọn vào túi. Anh lại thùng nước vớ lấy ống sậy mút lên uống và có cảm tưởng như đang uống rượu cần ngon ngọt với mấy ông quan bản đường rừng. Trong giây phút anh sống lại quãng đời anh đã sống qua ở mạn ngược. Hồi ấy anh làm cai trông coi một đồn điền, anh sống có vẻ sang trọng hơn bây giờ. Nhưng ngày nay nghĩ lại anh thấy đi làm là cốt để mưu kiếm ăn với mặc trước kia ngoài hai sự cần dùng, anh đã tiêu pha phù-phu, đua dẹt cho cuộc đời phức tạp thêm lên, mà bây giờ thì anh rất giản tiện, lại nuôi được hy vọng về sau, anh thấy như vậy là phải. Sống có hy vọng thì cuộc đời sống mới thực là vui.

— Thôi đi vào !

Thành giật mình vì một phát đập ở bên vai, ngừng lên, Đỉnh cười mà tiếp :

— Làm gì mà uể oải thế, ăn còn đói à ? Ai bảo sên so lắm ? Vợ, con ! chả vợ con thì chớ hãy cho đủ đã chứ ?

Làm nhiều ăn ít, không lo rồi chết à ?

Thành chữa :

— Cái nắm cơm bằng đầu lâu ông tớ ấy còn đói gì ? Ăn cổ cho hết ấy chứ lị !

— Thế sao mà lần chán thế ? Từ đầu tháng đến giờ anh làm được bao nhiêu buổi rồi ?

— Mười tám.

—Ồ ! Thế ra đi đủ à ?

Giỏi thật ! Khỏe như tở mà còn phải bỏ hai buổi đấy !

Ngừng một lát, Đỉnh tiếp :

— Này ! nhưng mà «moa» bảo thật, cổ lắm rồi không có tiền lấy thuốc đau !

Thành cười, hoài nghi :

— Minh thấy sức cứ như thường thì cứ đi làm, chẳng lẽ bỗng nhiên nghỉ một ngày chơi nó cũng vô ích quá.

Hai người lặng lẽ bước theo nhau. Xa xa những bóng đèn chập chờn như những bóng ma ẩn hiện trong hang tối. Những xe goòng không, đầy ngược đường

LỖI TẠI CHỒNG

Nhiều bà muốn có con, song sợ đẻ khó, ấy là lỗi tại nơi đức ông chồng không chịu mua cho bà vợ mỗi tháng 3 hộp BẢO MẪU DƯỠNG THAI của y-học-sĩ Võ Văn Văn bào chế, vì những người có thai dùng nó thì khi sinh chuyển bụng ít đau, đẻ mau, không điều chi trở ngại và dứa nhỏ lại mạnh mẽ để nuôi làm, thường Gia mỗi hộp 1\$00. BẢO MẪU DƯỠNG THAI ra đời năm 1933 ở Thuỵ-dâm

CÓ BÁN TẠI BẮC KỲ :

HANOI

108 Phố Hàng Bông

HAIPHONG

62bis, Cầu Đất

NAM-ĐÌNH

206, Paul Bert

28, Champeaux

BACNINH

216, Tiền An

BACGIANG

53, Tân Ninh

Và khắp các tỉnh nơi nào treo biển

vào, kêu soàng-soàng như tiếng gõ đều đều trên mấy thanh lá sắt.

Vào đến gương lò, Thành giúp Đinh chống xong cột gỗ vừa gặp lúc người cai đi ghi công lại. Đinh chèn kỹ lấy xà cho chắc chắn, Thành cuốc lại gương cho phẳng phiu. Tấn xe hết than cuốc rồi là đến người giám-thị đi soát lại việc, hết giờ. Kịp thứ hai lục tục kéo nhau xuống.

Thành vắt áo lên vai, cầm đèn theo con đường ban sáng đi ngược lên.

Người nhọc đường dài, đi lên rất chồn bước, song nghĩ đến được về nhà nghỉ, ai cũng thấy vui chân và cố cho chóng lên đến mặt đất trông thấy ánh sáng mặt trời.

Mới đầu hạ, nhưng chiều như nghiêng về thu.

Ánh nắng đã rút dần lên sườn đồi cao. Trên ngọn cây chỉ còn vương lại ít nhiều màu vàng ối. Trời xa và xanh ngắt. Gió hiu hiu thổi, mang theo cả những bông lau trắng, đầu đó thần thơ bay, trông xa như những cánh bướm rơi bời.

Như một đàn nôi vừa chui qua một đồng phân rác bỏ lên, bọn phu mỏ từ trong hầm ngoi ra, theo nhau đi trên con đường mấp mô bên lưng đồi. Họ vui vẻ đùa nghịch nhau, chạy đuổi nhau như vừa thoát một âm ty địa ngục. Cũng có người, mặc cái đèn vào cán cuốc vắt trên vai, uể-oải bước từng bước một như đã cạn hết cả sức bình sinh phụng sự vào buổi làm rồi. Hạng này không những không thích nghịch mà còn rất ghét những người đi bên hay nghịch ngợm nữa. Người nào vô ý từ đằng sau vượt lên, hay dang đi trước đứng lại, trên con đường hẹp làm họ suýt ngã là có dịp cho họ cầu nhau chửi bới.

Tập cho trẻ viết nhật-ký

Bạn đồng-nghiep Bút mới trong Nam đã dịch cho đọc giả nhị-dồng một chuyện giải bỗ ích, của văn Sĩ Ý Edmardo de Amicis nhan đề « Tâm hồn cao thượng. » Đây là tập nhật ký của một học-sanh ban sơ học ghi chép những điều mắt thấy tai nghe ở nhà trường, những sự ngoan ngoãn, hư hỏng của các chúng bạn, và những lời giảng bảo của thầy giáo, và cha mẹ v.v. Tóm lại về phương diện giáo dục, cuốn chuyện giải theo thể nhật ký viết một cách rất giản dị mà bạn đồng nghiệp dịch đó có ích lợi vô cùng cho tâm hồn con trẻ và cho cả những bậc cha mẹ chú ý tới sự giáo dục con cái nữa.

Thực vậy, khi đọc chăm chú những trang nhật ký của cậu học sinh Ý, tôi đã nảy ra nhiều ý nghĩ, mà cái ý nghĩ đầu tiên là bất chước, tập cho các trẻ em viết nhật-ký.

Thành, một tay xách cuốc một tay cầm đèn, đi lẫn trong bọn người ấy. Anh không cười đùa song cũng không giống hạng người mệt mỏi kia. Non ba năm trên đất mỏ, sự làm việc cần cù và những lo âu kế tiếp đã khiến người anh già cỗi đi. Anh không còn tính tình của một người ngoài hai mươi nữa. Nhiều khi anh đã tự hỏi tại sao mình cứ phải sống mãi cái đời lầm than khổ ải, nhưng rồi nghĩ ra anh cho đó là số phận đã buộc anh vào địa vị ấy không thể thay đổi được. Anh thấy sự làm việc của anh là cần và anh sung sướng đã làm đầy đủ bổn phận.

Đi hết một cái giấc dài, Thành theo những bạn đồng

Ta đừng khinh thường trẻ con mới mười một mười hai tuổi đã biết gì mà viết lách, ghi chép. Nếu để ý theo dõi trẻ con ta thường thấy chúng có những lời nói những sự nhận xét rất ngộ nghĩnh, đặc biệt nhiều khi làm cho ta phải ngạc nhiên.

Có tri nhận xét dù sơ khởi cũng đã đủ điều kiện — nếu không nói là tài năng — để viết nhật ký rồi. Ta nên gọi cho trẻ thuật lại cho ta nghe những công việc chúng làm ở nhà trường, những trò chơi chúng vui đùa với bạn bè, những vụ phạt ở lớp học rồi ta sẽ làm này một cách khéo léo trong óc chúng cái ý muốn viết nhật ký, ghi lại bằng bút giấy những việc chúng đã chứng kiến Phải làm sao cho tự chúng ham thích viết, chứ không phải là ta bắt buộc, ép uống. Nếu coi sự viết nhật ký như làm một bài luận quốc văn mà cha mẹ là thầy giáo thứ hai để chấm bài

nghiep chui vào nhà tắm. Như nhưng con lợn bản-thỉu, lũ người ấy tranh nhau những vôi nước chảy mạnh, nhắm mắt vò đầu, hay dùng những mảnh quần, manh áo làm khăn tắm rửa ồ-ạt. Có khi họ vắn cả cái đai sen vắt đi cho nước chảy xuống đều hơn.

Thành đề đèn và cuốc vào một xô, rồi cúi đầu hứng dưới một vôi nước. Anh lột chiếc mũ trên đầu xuống, vo sạch đi làm khăn mặt. Nước dội xuống như mưa vào đầu, vào vai, rồi theo mình chảy dòng dòng xuống trút dần lớp than đen bẩn và người anh nhờ đó cũng dần dần trắng ra. Anh có ý kỳ cổ và rửa mặt kỹ hơn, song không có xà phòng nên

thì chúng sẽ mất ngay cái hương thơm viết và có viết thì sẽ viết câu kỳ gò gẫm, cái « bản ngã » hờn nhiên, tất cả của chúng không còn xuất hiện ra ở trên trang nhật ký nữa.

Ta sẽ nhận những lúc chúng tin cậy ta cho ta xem nhật ký hay kể cho ta nghe những chuyện riêng của chúng về bạn bè, về trường học mà cho chúng những lời khuyên bảo giản dị, thân mật không có vẻ uy-nghiêm. Như vậy nhật ký của chúng trở thành một môi giới để sự giáo dục của ta tiếp dẫn thấm thía đến tâm hồn chúng.

Ta thường phàn nàn rằng ngoài quyền học bạ thầy giáo đến tiếp báo tin cho các phụ huynh về sự học hành hạnh kiểm của học trò bằng những lời chú thích sơ sài, thì học đường và gia-đình không có liên lạc gì với nhau cả. Ta có thể gây được một mối liên lạc mật thiết giữa hai nơi đào tạo tâm óc trẻ con, ấy là năng hỏi han con cái về việc nhà trường, khuyên chúng ghi chép cái việc xảy ra ở nhà trường, và ghi chép những việc trong gia đình. Hai phần đời học đường và gia đình của chúng lúc nào cũng mật thiết đi bên nhau.

Công cuộc giáo dục của ta nhân đó mà được dễ dàng và có hiệu quả hơn.

Ngoài việc giúp cho sự giáo dục học đường và gia đình viết nhật ký còn là luyện trí nhớ, tập nhận xét, tập diễn đạt, tập suy nghĩ. Và nhất là tập viết quốc văn cho thông thạo.

Ngần ấy sự ích lợi đủ cho chúng ta phải khuyến khích con cái tập viết nhật ký đầu nhật ký của con trẻ chỉ có những câu : Hôm nay bị phạt không cho ăn, đốt xe. Hôm nay bị ăn trứng vì bài số ký không thuộc.

MA-EM

bên mắt, kể mũi, thái dương vẫn còn đen như nét bóng chì. Mấy năm trước anh vẫn bớt ăn, vài ba tháng mua một cân xà phòng, nhưng sang năm nay vì sên so đề đóng họ, anh đã phải « súp » đi hết. Rửa nước lã cũng sạch, nếu bẩn quá, vài ba ngày rửa một lần nước gạo hay nước vôi.

(Còn nữa)

CHUYỆN RIÊNG

(Tiếp theo trang 2)

cô vẫn giữ được tấm lòng kiên trì và chung thủy với người chồng chưa cưới của cô.

HỎI— Tôi mồ côi cả bố mẹ, có một em gái còn bé. Chôm mẹ tôi xong, chị em tôi còn được năm mẫu ruộng và ba gian nhà. Em tôi học trường huyện. Trước, tôi có học ở tỉnh. Bây giờ tôi muốn bán chỗ ruộng nương kia, đi ra tỉnh kiếm việc làm hoặc buôn bán nuôi em tôi ăn học có được chăng?

PHÙNG-THỊ-MI

TRẢ LỜI— Về phương diện pháp luật, cô không có quyền bán ruộng và nhà, quyền ấy thuộc về hội đồng gia tộc của cô và hội đồng gia tộc chỉ được thỏa thuận bán nếu xét ra chị em cô trong lúc còn vị thành niên có việc cần phải tiêu đến tiền. Còn bình thường, hội đồng gia tộc cử một người trong họ gần nhất của cô quản xuất tài sản ấy, lấy huê lợi chu cấp cho chị em cô đến khi cô và em trai cô thành nhân thì gao trả. Song cái quyền quản - xuất này, ở thôn quê cũng ít người biết đến. Vậy tôi chắc rằng hiện thời cô vẫn quản xuất lấy

Giới thiệu sách

Chúng tôi nhận được cuốn Nam-việt văn-học lịch-sử của Nguyễn-sĩ-Dao nhà Tân-Hóa xuất bản giá 0\$45 xin giới thiệu với độc giả.

T.B.Đ.B.

ruộng nương không bị ông chú, ông bác nào can thiệp. Cô nên lợi dụng cái tình thế để chịu ấy mà giữ lấy nghiệp nông như cũ. Vai mẫu ruộng, tôi tưởng là một sinh kế đầy đủ của hai chị em cô, và là một kế mưu sinh chắc chắn nhất. Dù có bị thất bại, chị em cô có thiếu thốn chẳng nữa, thì ở làng, cô cũng được mọi người giúp giấp. Chứ cô ra tỉnh, tôi e, một thân gái và một em thơ, cô sẽ gặp nhiều sự khó khăn, nhiều cay đắng, nhiều cảm dỗ. Một lần nữa, khuyên cô cứ ở lại nhà quê, chăm chỉ ngoan ngoãn làm ruộng mà giữ lấy nghiệp nhà gây dựng cho em.

HỎI— Bạn tôi và chàng thanh niên yêu nhau thắm thiết. Nhà người trai đã đến hỏi dạm hoàng. Cha mẹ bạn tôi ưng thuận, nhưng sau đấy chẳng bao lâu người cha vì nghe lời vợ nhỏ xúc xiêm bả là cùng họ nên xin hoãn cuộc hôn nhân rồi đình luận. Hai bên đều đau khổ, và nhưт quyết chờ nhau suốt đời.

Vậy họ có thể tự do kết hôn được không?

NGỌC LIÊN

TRẢ LỜI— Nếu người cha đã nghe lời xúc xiêm của vợ nhỏ mà không kể gì đến hạnh phúc của con thì bạn cô dù có ngược lời cha, tôi muốn nói tự do kết hôn cũng không phải là bất hiếu. Huống hồ bên bạn cô lại có mẹ, cùng họ hàng che chở cho và lại được cả bên nhà trai thương mến thì cái sự tự do kết hôn càng không có vẻ úp lén, nhưng trước khi tính đến chuyện tự

do kết hôn cô nên khuyên bạn cô nói với mẹ ruột can-thiệp một cách khéo léo hơn nữa, lấy quyền làm mẹ mà xin người cha phải chu toàn mối lương duyên cho con gái, bằng không bà sẽ gả bán lấy để xem người cha có đổi ý chăng?

Đồng họ nường là họ xa vẫn có thể lấy nhau được.

THU LINH

Thư tín

Đã nhận được Mautat của quý vị sau này vậy xin cảm tạ. Bà Trần-văn-Nhị (Vũ Lý) Librairie Hưưư-giang (Huế) bà Lê-văn-Sầu (Travinh) ông Ích-Chí (Ninh bình) bà Trần-văn-Sửu (Cà-mâu) bà Lê khắc-Nhơn (Paksé) bà Tạ Bình-Khuê (Phong-Tan) Cô Nguyễn thị Quỳnh (Oảng-Ngãi) bà Trần-Ngọc-Liên (Hà-tĩnh) Cô Vũ-Như-Phong-Châu (Cộng-Bô) Cô Hélène Ngà (Napé) ông Ng văn Nhiều (cần thơ) Cô Lê Hồng (Đồng-hới) ông Nam-Tân (Hải-phòng) Cô Ngọc Hương (Phan-thiết) bà Ng: Hữu-Hạnh (Sầm-Nưa) ông Vương Công (Quảng Ngãi) ông Lý Hữu Dư (Phan-Pe-in) Bazar Trường Xuân (Phan thiết) ông Trương tuấn-Phát (Hải phòng) Cô Minh-Phương (Pakha) cô Thủy-Mai (Hảiphong) ông Tạ-văn-Đề (Travinh)

Bà Lê-văn-Sầu (Travinh) - nhận báo mới của bà đến 11-10-41 mới hết.

Bà Lê khắc Nhơn (Paksé) hạn báo cũ của bà hết từ 21-9-40, nay bà trả cho 6\$00 tính theo giá mới là 5\$00 một năm, 2\$50 sáu tháng, chỗ 6\$00 được 14 tháng rưỡi. Vậy hạn báo mới của bà đến 15-12-41 mới hết.

Một bạn ở Hành Thiện.— Đã tiếp được thư bạn, nhưng không gửi được báo, vì bạn không cho biết rõ địa chỉ.

CERTIFICATS

Chúng tôi đã nhiều lần dùng RUỖU-CHỒI HOA-KỲ để soa cho các Bà khi làm sản xem ra tốt lắm, đã đỡ phải nằm thao, lại không lo bị cảm phong hàn té bại nữa. cang soa được nhiều cang tốt.

Công nhận là tốt thực, nên chúng tôi có ký dưới này làm bằng để giới thiệu các bà khắp Trung, Nam, Bắc tới thời kỳ khai hoa nên cứ sẵn, nên tìm dùng.

Cóung tôi lại có công nhận thứ PHẤN THUỐC SOA RÔM « CON GÀ » của Y Đ i-Lợi soa cho trẻ em sau khi tắm xong soa song vừa thơm vừa mát, lặn rôm, khỏi ngứa lại gễ tiêu.

12 bà chủ mở nhà HỘ-SINH tỉnh HANOI ký

Bà Nguyễn-thị-Vinh, Nguyễn-Đào, Lê-thị-Tiến, Nguyễn-kim-Minh, Lương-thị-Khuê, Ngô-thị-Nhuong, Nguyễn thị Đoàn, Ngô-thị-Dinh, Đỗ-thị-Liên, Trương bá-Thanh, Nguyễn thị-Lan Nguyễn-thị-Nguyên

10 bà chủ mở nhà HỘ-SINH tỉnh Hảiphong ký

Bà Josephine, Trương-kỳ-Tiên Louise Tào, Phạm-thị-Lan, Lê-thị-Bà, Nguyễn-thị-Vinh, Lê-thị-Ngân, Lê-thị-Nga, Nguyễn-thị-Phuong, Nguyễn-thị-Thừa.

MUỐN CÓ

Nhà lầu, ô-tô

Nên mua

XÔ XÔ

ĐÔNG - DƯƠNG

1\$00 MỘT SỐ

NGAY CHƯA NHỰT

Các nữ học-sinh đều dùng

Cửu long hoàn

để lấy sức-khỏe học bài tuần tới.

1 viên

CỬU LONG HOÀN

1 BẢNG 10 THANG THUỐC BỔ

Tổng phát hành Bắc-Kỳ
Lào, Bắc Trung-Kỳ
Établissements

VAN - HÓA

8, Hàng-Ngang. Hanoi

Có bán thuốc Vạn-Bảo danh tiếng chữa bệnh liệt-dương. Dùng 1 hộp đầu sẽ thấy sống dậy tâm tình xuân ở những người bất lực. Từ cho đàn ông đàn là khác nhau

ROBERT BEAU

JOAILLIER HANOI HAIPHONG

Bán và bảo lãnh đồng hồ tốt có tiếng :

ROLEX — OMÉGA — JUDEX

và các đồng-hồ chuông

LA VEDETTE

CÙNG CÁC ĐỒ TRANG SỨC

● Đủ cả các mặt HÀNG TƠ LỤA

Hàng vận chơn và các thứ hoa mới lạ rất nền, tus-sor (dầu) rất đẹp. Xưởng nhà dệt bâu thặng cho người mua buôn lẻ nên giá rất hạ. Các bà lịch sự muốn dùng hoặc muốn xem hàng để biết công-nghệ dệt ở Hà-dong đã tiến bộ đến bậc nào xin mời tới xưởng dệt :

NGỌC-DUNG

32, Négrier — Hà-Đông
Trước chỗ rẽ xe điện

Chủ nhân rất ân-hành tiếp rước các quý-khách muốn mua hay xem hàng

Có nhận hàng gửi đi các nơi

AI TÌM ĐƯỢC THUỐC HO LAO

Cách nay 100 năm cụ Trịnh Hải-Long một danh y đã làm sôi nổi nghề y với phương thuốc chữa ho lao, ho ra máu của cụ.

Và hiện nay cháu cụ là ông đốc-học Trịnh Văn-Hào đem phương thuốc bí truyền ấy mà giúp đời thì cả ngàn muôn bệnh như sau khi dùng thuốc được lành mạnh đều phải công nhận đó là một phương thuốc đời nay không có, vì các bệnh ho lao, ho ra máu, đau nặng nhẹ dùng qua đều khỏi cả.

Thuốc có hai thứ : 5p00 và 3p50. Ở xa mua thuốc gửi mandat cho :

M. Trịnh - văn - Hào
Directeur Ecole Villa
N° 110 Rue Vassolgne
Tân-dinh Saigon

Tháng tư đông đồ

nấu chè,

Ăn tết Đoàn-ngọ trở về
tháng năm

Có lẽ trong 2 tháng này là dễ mắc bệnh đau bụng đi rửa hơn hết. Ta nên dùng :

TÈ-CHÚNG-THỦY ĐẠI-QUANG

là một thứ thuốc chữa bệnh đau bụng đi rửa rất hay ; chứng bệnh thiên thời dịch tả uống thuốc này công-hiệu lắm. Mỗi lọ giá 0\$10. Có mua xin nhận kỹ nhãn con Bướm - Bướm chữ hiệu Đại-Quang, số 23 phố Hàng Ngang, Hanoi mới là thuốc chính hiệu.

PHONG TICH

C
O
N
CHIM

Khi đầy hơi, khi tức ngực, chán cơm, không biết đói, ăn chậm tiêu, bụng vô bình bịch Kli ăn uống rồi thì ợ, (ợ hơi, hoặc ợ chua) Thường khi tức bụng khó chịu, khi đau lưng, đau ran trên vai. Người hường ngạo ngán và mỗi mệt, buồn bã chân tay, bị lâu năm, sắc da vàng, da bụng đầy. Còn nhiều chứng không kể xiết. Một liều thấy dễ chịu ngay.

Liều một bận uống 0\$25

Liều hai bận uống 0\$45

VU DINH TAN

ÁN TỬ KIM - TIỀN NĂM 1926
178 bis, Lạc-tray, Haiphong

Đã 18 phát hành toàn tỉnh Hanoi An-Hà 13 Hàng-Mà (Cuivre) Hanoi Đại-lý phát hành khắp Đông-dương, Nam-Tân 100 phố Bonnal Haiphong. Có lính 100 đại lý khắp Hanoi và khắp các tỉnh Trung, Nam Bắc-kỳ, Cao-miền và Lào. Có treo cái biển tròn.

SÁCH BẠCH ĐÁI HẠ

Ta thường gọi là bệnh khi hư rất nguy hiểm nếu không gặp thuốc.

Ai bị bệnh này kinh nguyệt cũng thành bất điều người sẽ gầy yếu dần và sinh ra lắm bệnh vặt. Chữa đủ các thứ thuốc không khỏi thường chỉ dùng một hộp SÁCH BẠCH-ĐÁI HỒNG-KHÉ số 60, giá 1\$00 và một hộp NINH-KHÔN-HOÀN số 2, giá 0\$50 đồ ngoài là khỏi.

NHÀ THUỐC

HỒNG KHÉ

75 Hàng-bô điện thoại 1439

Chi nhánh : 88 phố Huế

điện thoại 755

HANOI

TONKIN

- Ai dùng bích-toong cốt sắt mà không biết sự nặng của những sắt tròn.
- Ai làm nhà mà không biết sự nặng của tôn (lôle), sắt cạnh khế (cornière) giằng thép, bì-loong, v. v...
- Ai làm đốc-công, làm thợ mà thường bị lúng túng bởi những công việc ở nhà máy, nên mua ngay quyển

KỸ NGHỆ CẨM-NANG

do Kỹ-Nghệ Tùng Thư xuất bản để làm bùa hộ thân

Mỗi quyển giá 0\$40 - Cước phí : 0\$14

Thư và Mandat :

ÔNG NGUYỄN-HỮU-THĂNG

Trường Kỹ-Nghệ — Hanoi